

Zgodbe o Tijeku Kijeku

Dragi prijatelj! Če potuješ po lepem in širnem Dravskem polju, opaziš na obronku zelenega Pohorja ličen grad Hompoš. Pod gradom leži prijazna vasica, kjer je bil rojen pred več kakor 150. leti Tijek, ki so mu ljudje zaradi debele glave rekali »Tijek Kijek«. Tijeku je zgodaj umrla mati in tako je rasel sirotek sam v božji narodi med usmiljenimi in neusmiljenimi ljudmi, ki so tlačanihi hompoškemu grajščaku.

Pravili so, da je bil Tijek Kijek bolj kratke pameti in za takega šta ga smatrala tudi njegova brata, ki sta imela za vasjo leseno bajto, nekaj ogonov

»Smrkolin.« zavpije grof in skoči s palico nadenj. Toda Tijek ni bil tako neumen, da bi ga počakal, ampak jo je po bliskovito urezal čez travnik. Grof seve za njim. Ko je čutil Tijek, da je grof hitrejši in ga bo kmalu dosegel, je spremenil svoj vojni pohod ter krenil proti dvema jelšama za potokom. Kakor maček se je vzel na prvo in splezal v veje. Grof je prisopihal pod drevo, ko je bil Tijek že v vrhu in mu kazal jezik.

z zemlje in sivkasto kozo. Ker torej doma ni bilo bogve koliko dela in jela, sta odredila brata, da naj Tijek pase čez dan krave pri sosednjem kmetu. In tu se pričenjajo naše zgodbe.

1. Tijek pastir

Na jesen je pasel Tijek Kijek krave na obširnem travniku za potokom. Pa pride mimo žlahtni gospod grof s Hompoša, se ustavi pred Tijekom in ga vpraša:

»Tijek Kijek, ali me poznaš?«

»Zakaj pa ne,« pravi Tijek, »saj o vas sem že čul marsikaj.«

»Tako, kaj pa si slišal?« poizveduje grof.

»To sem slišal, da ste vi tisti gospod grof, ki ima spredaj in zadaj krof,« odvrne Tijek.

»Ne vem, zakaj ste tako hudi, če sem vam povedal to, kar govore vsi ljudje,« modruje Tijek na jelši.

»Čakaj, paglavec,« je sopihal grof, »kaj misliš, da ne znam plezati.« In že je pričel grabiti za veje ter nerodno plezati na jelšo. Tijek ga je opazoval nekaj časa, ko pa je videl, da postaja reč nevarna, se je pogumno oprijel veje sosednje jelše ter se v loku kakor veverica spustil na njo ob deblu na zemljo. Tako je bil sedaj Tijek spodaj, grof pa zgoraj.

»Ali kaj daleč vidite, gospod grof?« ga hudomušno sprašuje Tijek. Grofa je kuhala sveta jeza. Hitro se je pričel spuščati z jelše, pri tem pa se mu je zlomila veja, da je telebnil z nosom na zemljo. Tijek pa je bil že zopet v vejah. Od tam je razlagal grofu:

»Vidite, gospod grof, jeza škoduje in hitrica ni nikjer dobra. Vi bi morali

pol trebuha zašpehariti, kakor pravijo ljudje po vasi, pa bi se vam ne bila zlomila veja. Kajti, ni vsak za vse. Vi znate baje dobro jesti in piti, jaz pa plezati.«

Grof je škrtal od jeze ter si tipal otekli nos, toda rekel ni ničesar več, ampak jo je mahnil proti gradu in snoval načrte, kako bo kaznoval predrznega Tijeka Kijeka.

2. Tijek se seznanj z grajskim kozlom

Nekaj dni pozneje opazi grof Tijeka, kako stika za gobami pod gradom. Hitro pokliče oskrbnika in mu naroči, naj zgrabi Tijeka ter ga postavi pred hudega grajskega kozla Bodeža. Res, oskrbnik odide ter zgrabi nič hudega slutečega Tijeka in ga tira v zagrajeno dvorišče, kjer je rogovilil kozel Bodež. Ko zagleda kozel prišleca, povesi glavo in prične stopati ritenski. Oskrbnik postavi Tijeka pred sebe ter zlobno

opazuje, kaj bo. Kozel se zakadi. Tijek pa — ne bodi len, poskoči v zrak in ko pade nazaj, sedi jež kozlu na hrbtu z nosom proti repu. Tako zmanjka kozlu prve tarče in z vso silo se zapodi oskrbniku v trebuh, da ta nemilo jekne in se posadi na zadnjo plat.

Kozel je imel sedaj dovolj opravka z oskrbnikom na tleh. Pošteno ga je nabutal v hrbet, rebra in glavo. Tijek je urno porabil ugodno priliko, skočil na plot in čezenj v šumo.

Gospod grof je opazoval ta dogodek z grajskega okna. Razložil pa ni, da kozel ne buta v Tijeka ampak v oskrbnika. Šele, ko so grajski hlapeci napodili kozla in vlekli onemoglega oskrbnika z dvorišča, je spoznal, da to ni Tijek. Vseeno pa se je nasmehnul, ker je tudi oskrbniku zelo privoščil kozlovo družino.

(Dalje prihodnjič.)

Josip Vandot

Drejkine verne duše

Lepa je bila svečka, ki jo je kupila Drejka pri vaški trgovki. Za to svečko je morala odšteti ves denar, ki ga ji je bila dala lani botra za god. Pa je bila svečka tudi vredna tega denarja, saj je bila tako lepo bela in je bila obrobljena celo s tremi rdečimi rožicami. Drejka je bila vesela, da je kupila to svečko in je bila prepričana, da bo svečke vesel tudi njen bratec Tinek, ki bo danes gotovo gledal vse popoldne iz nebes na zemljo. In bo videl na svojem grobu svečko, ki gori z rdečim plamenčkom, na njej se pa svetijo tri rožice in je tako bela in lepa kakor nobena druga sveča na pokopališču.

Tinek se bo veselo nasmejal gori za oblakom in bo rekel: »Glejte Drejko! Že delj ko leto dni se igram tod po nebesih, a Drejka me še prav nič ni pozabila. Še rajša me ima kakor taktat, ko sem ji še nagajal na zemlji. Saj drugače bi gotovo ne kupila tako lepe sveče in je ne bi prižgala na mo-

jem grobu. Drejko sem imel rad na zemlji, a še stokrat rajši jo imam zdaj v nebesih.«

Drejka se je smehljaja vso pot, ko sta stopala z materjo proti pokopališču. Smehljala se je tudi, ko je na bratčevem lepo okrašenem grobu prižgala svojo lepo svečko. Še videla ni ljudi, ki jih je bilo vse polno na pokopališču. Gledala je samo na svečko, ki je gorela z drobnim plamenčkom tam ob vzglavju groba, prav pod bornim lesenim križcem. Le včasih se je ozrla v nebo, ki je bilo jasno in je po njem le tu pa tam plaval samotni oblaček, hiteč proti belim, s snegom pokritim goram.

»Tinek, ali vidiš svečko?« je rekla tedaj potihoma, da je ni slišal nihče. »Rada te imam še vedno, pa sem jo prižgala, da boš še bolj vesel v nebesih. Ali jo vidiš, Tinek?«

Tinek je gotovo gledal na svečko in na sestrico, ker je svečka tako lepo